

[Jørgen Jørgensen (Løjre).]

set fra forældrenes synspunkt, end det er stillet op her. Når så det er prøvet, må vi tage stilling til, om det viser nye veje. En almindelig diskussion, i hvilken den ene part siger: jeg vil ikke være med til at lægge nogen fast undervisning efter det 14. år, og den anden part siger: vi tror ikke på, at vi får de unge med, der har mest brug for det, medmindre vi får en obligatorisk ordning, fører ikke til noget. Hvorfor så ikke gøre det forsøg, som man her lægger op til, og som kan gennemføres uden at krænke forældrenes frihed — noget, jeg værdsætter særdeles højt — til selv at kunne bestemme vilkårene for deres børns undervisning både i de 7 år, de går i skole, og i den tid, der kommer efter?

Med de udtalelser, der er fremkommet her i dag, er der meget, der tyder på, at der skulle være muligheder for at få et resultat af videre forhandlinger om lovforslaget. Jeg vil også lægge megen vægt på, om et lovforslag af denne karakter kunne møde med en bred tilslutning fra folketinget. Jeg tror, det vejer noget, når loven skal praktiseres, og jeg vil gerne i udvalgsarbejdet gøre mit til, at der kan samles et enigt folketing bag lovforslaget, som jeg anser for virkelig vigtigt og betydningsfuldt for den slægt, der vokser op.

Søren Olesen: Den højtærede undervisningsminister mente, at mit liberalistiske syn havde forledt mig til ikke at tage hensyn til de 14—18-årige. Men sådan forholder det sig ikke. Hvis der i befolkningen, blandt forældre og i ungdommen, virkelig er et ønske om at få undervisningstiden udvidet, så mener jeg, at man har haft mulighed for det på det grundlag, man hidtil har arbejdet på, og hvis et stærkere ønske kommer frem i befolkningen, vil det også føre til, at der bliver gjort mere brug af det, som er foreslået på frivillig grund i de øvrige paragraffer i forslaget, bortset altså fra § 3 om forsøgsvis gennemførelse af en mere tvungen form for undervisning. Jeg tænker, at den højtærede undervisningsminister sammen med mange andre har lagt mærke til, at efterhånden som der i lovgivningsmagten og hos forældre er blevet forøget interesse for undervisning og skolegang, er der til gengæld blevet en større

portion af det, som man kalder skoletræthed hos børnene og hos en del af ungdommen. Vi skulle gerne have tingene til at følges ad — som det vist er blevet sagt af en højskolemand, at hvor lærerens undervisning og elevens trang hertil mødes, der er det først, at det frugtbare findes. Det er den betragtning, jeg har lagt til grund, og naturligvis bliver den stilling, man tager til forslagene, altid præget af ens helhedssyn. Jeg ønsker det bedste også for ungdomsundervisningen, men jeg er bare i tvivl om, hvorvidt den foreslåede § 3 vil tjene sagen.

Undervisningsministeren (Bomholt): Nu i anden omgang kan jeg takke samtlige ordførere for god vilje til samarbejde om en løsning, så vi kan få en god udgang af vore forhandlinger. Jeg takker det ærede medlem hr. Carsten Raft for den oprigtige redegørelse. Det lovforslag, vi her står overfor, er jo i virkeligheden et sagligt forslag, sagligt i kraft af, at mennesker med vidt forskellige anskuelser kommende fra vidt forskellige interesseskredse er gået ind i en midterlinie.

Det ærede medlem mente, at man ikke skulle gennemføre § 3 med et spinkelt flertal. Jeg er naturligvis klar over, at det for de tusinder af aktive medarbejdere i oplysningsarbejdet vil være det bedste, om der står et nogenlunde enigt folketing bag ungdomsundervisningsloven, men på den anden side, selvom der skulle været relativt spinkelt flertal herinde, forudsætter paragraffen jo dog, at kommunalbestyrelsen kun med stort flertal skal kunne gennemføre en sådan forsøgsundervisning, og der er mange steder i dette land indenfor de lokale områder en levende interesse for disse spørgsmål; også indenfor venstres og det konservative folkepartis kredse står hensynet til den praktiske virkelighed, det nære forhold til den menneskelige virkelighed, højt.

Til det ærede medlem hr. Ninn-Hansen kun dette, at jeg undrer mig over, at en minister skulle kunne ride alene, svigtet af alle sine egne minus een. Det er ikke foregået i min 25-årige rigsdagspraksis, men man skal jo bestandig opleve noget; og nu i anden omgang blev, synes jeg, luften lunere, og det takker jeg for. Interessen for de folkelige oplysningsorganisationer er fælles; der er visse former for voksenundervisning, som vi muligvis kan finde en gunsti-